

محمد علی نیکخواه خاطره‌های زندگی‌اش در محله عسکریه را مرور می‌کند

کارکنان سازمان اتوبوس رانی اولین ساکنان شهرک

۷

محله گردی

○ خاطرم هست جایی که حالا پل کنار گذر بزرگراه شهید شوشتری ساخته شده است. جوی آبی بود که به داخل شهرک عسکریه می‌آمد. از آب آن برای آبیاری زمین‌های کشاورزی انتهای شهرک استفاده می‌شد.

ایستگاه اول

سمیرا منشادی ۶۵ سال که شرکت تعاونی سازمان اتوبوس رانی، فاز دوم اراضی را به اعضایش واگذار کرد، محمد علی نیکخواه نیز که نیروی این سازمان بود، زمینی تحویل گرفت. با پولی که جفت و جور کرد، زمینش را ساخت و در آستانه سی سالگی، خانه‌ای برای خانواده‌اش دست و پا کرد. او در این سال‌ها از نزدیک شاهد آبادی عسکریه بوده است. محمد علی نیکخواه ۶۷ سال دارد و باز نشسته سازمان اتوبوس رانی است. او حدود چهار دهه از عمرش را در محله عسکریه گذرانده است.

○ سال ۶۸ مسجد امام حسن عسکری^(ع) نیمه ساز بود. هیئت امنایی تشکیل دادیم و برای تکمیل تنها مسجد شهرک، آستین بالا زدیم. با کمک خیران و اهالی محله، در سال ۶۹ شروع به ساخت کردیم و یک سال بعد، مسجد تکمیل شد.

ایستگاه دوم

ایستگاه سوم

ایستگاه چهارم

○ آن سال‌ها به تناسب نیاز مردم، مغازه‌هایی مثل سوپرمارکت و سبزی فروشی دایر بود. یکی از اولین مغازه‌های این محدوده، بقالی مرحوم بال افکن بین خیابان احسان ۳ و ۱ بود او چند سال قبل به رحمت خدا رفت.

ایستگاه پنجم

○ نانوانی قدیمی محله که این روزها نان تافتون می‌پزد، از سال ۱۳۶۵ در خیابان احسان ۱۵ شهرک کارش را شروع کرد. حسین آقا این نانوانی را اداره می‌کرد و بعدها شاگرد هایش کار او را ادامه دادند.

ایستگاه ششم

○ محله مان فضای سبز بسیار کمی دارد. لچکی‌های فضای سبز در طراحی شهرک عسکریه دیده شده بود، اما به مرور حذف شد. برخی از درختان قدیمی هنوز در این لچکی‌های باقی مانده نفس می‌کشند و به محله مان طراوت می‌دهند.

○ دبستان شهید رحمان پور سال ۱۳۶۵ ساخته شد. تعاونی سازمان اتوبوس رانی ۱۰ قطعه زمین ۱۵۰ متری به مدرسه اختصاص داد. بسیاری از کودکان این محله از جمله بچه‌هایم در این مدرسه درس خواندند و برای رفتن به مقاطع راهنمایی و دبیرستان به محله دیگری رفتند.

